

فعالین جنبش لغو کار مزدی

به اعتصاب کارگران شرکت واحد بپیوندم

کارگران!

هجوم گسترده و جنایت آمیز دولت سرمایه داری ایران، به کارگران شرکت واحد، نه هیچ برگ تازه ای در کارنامه سراسر توحش بورژوازی ایران یا دنیا که فقط جلوه ای از استمرار همیشگی این توحش ها و جنایت هاست. بحث عجالتاً بر سر ابعاد این سرکوب نیست، آنچه مهم است کاربست درست تجارب و جستجوی متحد راهکارها و راه حل‌های لازم برای تداوم مبارزات کارگران است. سرکوب اعتصاب کارگران توسط دولت بورژوازی، یکبار دیگر نشان داد که هر نوع دل بستن به قانونیت و قانون مداری سرمایه داری، هر گونه رجوع به اصول و احکام و قوانین سرمایه برای احقاق مطالبات حقه خود، حتی نازلترین مطالبات روز، تنها و تنها حلق آویز نمودن جنبش خویش به طناب دار بورژوازی است. این تجربه تاریخی سالیان دراز، یکبار دیگر تکرار شد که میان طبقه ما و طبقه سرمایه دار، میان جنبش ما و دولت سرمایه داری هیچ چیز سواى صف آرائی شفاف سراسری و اعمال قدرت وسیع طبقاتی قادر به تعیین تکلیف نمی باشد. ما فقط از طریق به میدان کشیدن هر چه گسترده تر و نیرومندتر قوای مبارزه توده های طبقه خود، قادر به تحمیل مطالبات خویش بر دشمن می باشیم. تجربه روزهای اخیر همچنین یکبار دیگر نشان داد که صنف بازی و مبارزه صنفی با سرمایه داران و دولت آنها خلع سلاح کامل خویش در مقابل طبقه سرمایه دار و دولت سرمایه داری است. هر بخش مجزای طبقه کارگر حتی کارگران حساس ترین بخش های تولید و کار بدون همراهی و هم‌رزمی و اتحاد آهنین کارگران سایر حوزه ها، بسیار به سختی توان آن را می یابند که سرمایه داران و دولت آنها را به قبول مطالبات روز خود مجبور سازند. راننده شرکت واحد با همه اهمیت تعیین کننده و سرنوشت سازی که کار او در چرخش امور جامعه سرمایه داری دارد در غیاب همسنگری و همگامی و همپیوندی کارگر نفت و ذوب آهن و آب و برق و خودروسازها، بدون اتحاد و حمایت کارگران راه آهن و کشت و صنعت ها و بیمارستانها و جاهای دیگر قادر به فشردن گلوی سرمایه و حصول خواسته های خود نمی باشد.

اعتصاب کارگران شرکت واحد پیش از شروع، آماج حمله واقع شد و قبل از آنکه قدرت عظیم کارگران را در مقابل دشمن به صف کند، دچار آسیب شد، زیرا که استخوانبندی طبقاتی یک اعتصاب موفق را احراز نکرده بود. سازمان یافته ترین و نیرومندترین اعتصابات یا اساساً جنبش ها هم می توانند شکست بخورند اما، در همه حال ضعف های درونی و کاستی های اساسی هر خیزش، خود بخش قابل توجهی از علل شکست را تشکیل می دهد. صنفی و سندیکالیستی حرکت کردن، به قانونیت سرمایه دل بستن، غفلت از مکانیسم های کارساز اعمال قدرت طبقاتی علیه بورژوازی و کمبودهای مهم دیگر از این دست، در آسیب پذیری تا امروز مبارزات کارگران و از جمله مبارزات روز کارگران شرکت واحد سخت مؤثر بوده است.

ترجیح بند حرف سندیکالیستها و فرقه گرایان همیشه و از جمله در چند سال اخیر این بوده و کماکان این است که اگر کارگر ایرانی سندیکائی داشته باشد، اگر کارگر ایرانی حق اعتصاب داشته باشد و بورژوازی به او حق متشکل شدن بدهد و نظائر اینها، همه چیز بر وفق مراد است!!! اینها برای منافع فرقه ای خود همه چیز را درست و پخته و راست و ریس گفته و می گویند اما هر کدام این صحبت ها برای هر بخش طبقه کارگر ایران فقط نشان دادن راهی به گورستان بوده و طبیعتاً به گورستان خواهد بود. اینان به کارگران گفتند از بورژوازی حق اعتصاب بخواه اما بسیار مزورانه به او نگفتند که بورژوازی نخواهد داد و لاجرم تو تا ابد در انتظار لطف بورژوازی پا در هوا خواهی ماند. به طبقه کارگر گفتند برای گرفتن حق سندیکا تلاش کن، اما به او نگفتند که با فرض داشتن سندیکا باز هم مبارزات او توسط دشمن سرکوب خواهد گردید. به کارگران گفتند گرفتن حق تشکل مهم است اما بسیار شیادانه نگفتند که تشکل با مدرک و مجوز و مبتنی بر قوانین دولت سرمایه هیچ خیری برای کارگران نخواهد داشت.

قرنی است که دولتها در ایران جنبش کارگری را سرکوب می کنند و در متن این سرکوب، سندیکالیستها و فرقه گرایان نیز نوع نغمه های بالا را در گوش کارگران ساز می کنند. حاصل این روند طولانی اکنون یک جنبش مستأصل، منکوب بدون انسجام و بدون تشکل و بدون قدرت و بدون هیچ نوع ساز و کار مقاومت در مقابل سرمایه داری است که به محض آهنگ برداشت هر قدمی یا طرح هر سخنی، اینسان در وسیعترین سطح توسط دشمن تار و مار می گردد.

اعتصاب کارگران شرکت واحد سخت آسیب دید، زیرا که در دائره یک اعتصاب صنفی محدود بود و حمایت بخشهای دیگر طبقه کارگر ایران را همراه نداشت. کارگران شرکت واحد در همان لحظه شروع خیزش از ادامه کار فرو ماندند، زیرا که کارگر نفت و برق و آب و ذوب آهن و معلم و پرستار و اتوموبیل سازی و نساجی و جاهای دیگر با وی همراهی نکردند. راننده شرکت واحد نتوانست اعتصاب خود را از چنگال تعرض بشرستیز بورژوازی حراست کند زیرا که کارگر نفت، بورژوازی را به بستن شیر نفت تهدید نکرد، زیرا که کارگر برق اعلام ننمود که کل کارخانه های جاده کرج را در خاموشی مطلق فرو خواهد ساخت. زیرا که کارگر حمل و نقل، بزرگ راههای عظیم حمل مصالح انباشت سرمایه از جنوب به شمال و بالعکس را نیست و بورژوازی را به بستن گلوگاه حیات سرمایه تهدید نکرد، زیرا که جمعیت عظیم معلمان جامعه، زنگ تعطیل کار و آموزش را به صدا در نیاوردند. در یک کلام زیرا که کارگران ایران راننده شرکت واحد را تنها گذاشتند.

اعتصاب کارگران شرکت واحد آسیب دید زیرا که سندیکالیست ها و فرقه گرایان در تمامی طول تاریخ به کارگران گفته بودند و می گویند که با سندیکا و ایمان به این و آن فرقه و حق اعتصاب قانونی می توان همه مشکلات را حل کرد. کارگر ایرانی یا هر جای دیگر زیر فشار این آموزش ها طریق درست اعمال قدرت علیه سرمایه داری را یا اصلاً به ذهن خطور نداد و یا اگر هم شنیده بود بکلی از یاد برد. سندیکالیست ها و فرقه گرایان هیچگاه مجال ندادند که کارگران این یا آن محل کار، به شیوه های اعمال قدرت متحد طبقاتی علیه سرمایه داری بیاندیشند.

چه باید کرد و مبارزه را چگونه باید ادامه داد؟

1. باید از قانون و قانون بازی و قانون سالاری سرمایه برای همیشه دست شست. باید قبول کرد که نظام سرمایه داری و همه هست و نیست آن، دشمن تا مغز استخوان آشتی ناپذیر ماست. باید پذیرفت که تمامی درها به سوی مبارزه قانونی با سرمایه بسته است. قدرت بورژوازی را تنها با قدرت توده های طبقه خود می توانیم در هم بشکنیم. حتی اگر قرار است حق و حقوقی در این میان موضوع قرارداد شود و نام قانون به خود گیرد فقط و فقط به صورت یک غنیمت جنگی قابل برآورد است.

2. با بورژوازی باید اینچنین مواجه شد و در این راستا باید بدون هیچ فوت وقت دست به کار سازماندهی خود گردید. رانندگان شرکت واحد باید درست در زیر فشار همین تهاجمات سبعانه برای متحد شدن شورائی خود تلاش نمایند. باید در یک گفتگوی فعال شورائی عزم جزم کنند که از بازگشت به کار ابا و ورزند. مبارزه ای در سطح وسیع آغاز گردیده است. دشمن با تمامی درندگی و سببیت به سوی ما یورش آورده است. عقب نشینی از اهداف و بازگشت به کار می تواند آثار بسیار زیانباری را بر اتحاد و اراده متحد بخشهایی از کارگران وارد سازد. درست به همانگونه که بی توجهی به قواعد ادامه پیکار نیز می تواند همین عوارض را به دنبال آرد. شرائط موجود بسیار حساس و سرنوشت ساز است. پیروزی ما یا دشمن، هر کدام، لحظه بسیار تعیین کننده ای در آینده پیکار جاری طبقاتی به نفع یکی و زیان دیگری خواهد بود. بذل حداکثر تلاش و فداکاری برای تداوم اعتصاب از اهمیت اساسی برخوردار است.

3. این کار بدون جلب حمایت قابل حصول وسیعترین بخشهای طبقه کارگر ایران قابل انجام و تحقق نیست. قبل از هر چیز رانندگان شرکت واحد در خانه های خود از هیچ امنیت و تضمینی در مقابل حملات دولت سرمایه داری برخوردار نیستند. هم اکنون 500 نفر از آنان در سیاهچالها و شکنجه گاههای دشمن به سر می برند و مابقی نیز لحظه به لحظه در معرض دستگیری هستند. برای اینکه کارگران با زور سرنیزه مجبور به شروع کار نگردند باید خود و خانواده هایشان برای مدتی مهمان سایر بخشهای طبقه کارگر باشند. اما این فقط اقدامی تکنیکی برای حل معضل مقابله در برابر یک هجوم سبعانه است. مسأله بسیار اساسی ورود کارگران بخش های دیگر به صحنه پشتیبانی و حمایت عملی از مبارزات کارگران راننده است. برای حصول این هدف است که باید بطور بسیار گسترده دست به کار شد. باید درب خانه تک تک کارگران نفت، تک تک معلمان، تک تک رانندگان حمل و نقل بین بنادر و شهرها، تک تک کارگران آب و برق، تک تک توده های کارگر خودروسازی ها، نساجی ها، لاستیک سازیها و همه جاهای دیگر را دق الباب کرد. باید سراسر جامعه را به مجاری ارتباطی گفت و شنود برای توسعه اعتصاب رانندگان شرکت واحد به همه مراکز کار و تولید مبدل ساخت.

4. در خارج از کشور و در سطح بین المللی باید از حصار توسل به رئیس این یا آن اتحادیه خارج گردید. باید به سراغ کارگران اتوموبیل سازی دیترویت، کارگران دوسلدورف آلمان و کارگران همه جاهای دیگر در همه کشورها رفت. باید به آنها گفت که رجوع به سران اتحادیه ها و ICFTU ها و مراجع دیگر از این قبیل صرفاً دنبال نخود سیاه رفتن بوده است. باید از آنها خواست که در مبارزات جاری روزانه خود و در اعتصابات مستمری که اینجا و آنجا جریان دارد،

امر حمایت از مبارزات کارگران ایران را دستور کار خود سازند و تحقق انتظارات آنان را در عداد مطالبات خویش قرار دهند.

5. فعالین جنبش ضد سرمایه داری در رابطه با مبارزات کارگران شرکت واحد مسولیتی بسیار سنگین و عظیم بر دوش دارند. مبارزه برای متشکل شدن ضد سرمایه داری و برای لغو کار مزدی کارگران و تلاش برای طرد تأثیر سندیکالیسم و فرقه گرایی در جنبش کارگری بیش از هر کجا و کارسازتر از هر وقت در عمق مبارزات روز کارگران، جا و نقش واقعی خود را پیدا می کند. در بطن آرایش قوای موجود میان کارگران و بورژوازی است که باید از یکسوی برای نشان دادن تأثیرات مخرب سندیکالیسم و فرقه گرایی بر مبارزه طبقاتی کارگران و از سوی دیگر برای نشان دادن تأثیرات کارساز اتحاد و تشکل در جبهه جنگ ضد سرمایه داری دست به بیشترین تلاش ها زد. سندیکالیستها و فرقه گرایان جنبش طبقه کارگر را به وضعیت هولناک کنونی سوق داده اند. این فعالین ضد سرمایه داری هستند که باید تمامی بار سنگین خروج طبقه کارگر از این وضعیت را به دوش کشند. این کار تنها با حضور هر چه گسترده تر، فعالانه تر و فداکارانه تر در عمق جنبش جاری کارگران مقدور است. مبارزه کارگران شرکت واحد بخشی از جنبش روز طبقه کارگر ایران است. این مبارزه برای کل طبقه کارگر ایران حاد و حساس و تعیین کننده است اما برای فعالین ضد سرمایه داری سوای این حساس بودن و حاد بودن و تعیین کننده بودن، به عنوان یک عرصه مهم پیشبرد کار تشکل و سازمانیابی ضد سرمایه داری کارگران نیز از اهمیت ویژه برخوردار است. در هر کجای جهان که هستیم با همزنجیران طبقاتی خود برای کمک به اعتصاب کارگران شرکت واحد وارد میدان کارزار شویم.

فعالین جنبش لغو کار مزدی

فعالین جنبش لغو کار مزدی چه کسانی هستند؟
ارتباط با ما:

<http://kaargar.com/ma>
kaargar@gmail.com